

„Originální hlas
v šedi současné krimi.“
- MICHAEL CONNELLY

Půlnoc opět přichází

PŘÍPAD PRO KATE SHUGAKOVOU

Severská
krimi
z Aljašky

DANA STABENOW

Půlnoc
opět
přichází

**KNIHY DANY STABENOW
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Kate Shugaková

Chladný den pro vraždu

Devátá oběť

Pod hladinou

Černé zlato

Hra s ohněm

Když krev promluví

Mrazivé tání

Zrádné loviště

Lovcův úplněk

Půlnoc opět přichází

Připravujeme

Zpěv mrtvých

Půlnoc opět přichází

DANA STABENOW

Přeložila Hana Láryšová

MYSTERY PRESS

2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Dana Stabenow, 2000

Translation © Hana Láryšová, 2024

Cover © Jan Matoška, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-571-5 (pdf)

*Pro Jeannie DeLavern Stabenowovou,
díky za to, že máš ráda tátu.*

Prolog

Petrohrad, 25. března

Elegantní sloupy a pohádkové věže starobylého města jako by se vznášely v bledě zlatavém světle měkkého jarního úsvitu unášeny mořem ranní mlhy.

A proč ne, pomyslel si Kiril Davidovič a nadskočil na sedadle, když obrněné vozidlo vjelo do dalšího výmolu. S Ladožským jezerem na severovýchodě, Finským zálivem na jihozápadě a řekou Něvou s jejími mnoha přítoky mezi nimi vypadaly budovy navržené s takovou grácií a stylem francouzskými a italskými architekty, přizvanými Petrem Velikým téměř před třemi stoletími, jako by se chystaly při prvním přílivu vyplout.

Svou myšlenku sdělil řidiči. Hřmotný muž s huňatým obočím se zamračil ještě víc, podřadil, aby mohl vjet na most přes Gribojedův kanál, a zavrčel: „Dobře. Klidně ať celé tohle zatracené město přepluje Atlantik a koupí ho Američani. Ti koupí všechno, dokonce i...“ ušklíbl se, „Petrohrad.“

Fjodor se stále odmítal vrátit k původnímu jménu Leningradu. Byla to podle něj urážka státu, komunismu i Lenina samotného, chudáka bastarda mumifikovaného. Kdyby to věděl, ve své skleněné rakvi by se otáčel.

Po sedmi měsících na sedadle vedle něj si byl Kiril vědom, že Fjodor Čirikov hluboce neschvaluje pád komunismu v matici Rusi. Ten pád podle Fjodora zapříčinil ztrátu jeho dotovaného bytu na Něvské třídě a taky ho přiměl přijmout současnou práci u bezpečnostní agentury, s. r. o., jedné z čerstvě vypučených společností, které se v novém národě rozbujely jako plevel a z nichž většina byly jen zástěrky pro ruskou mafii, jak to nazývala Bobbie Batista.

Kiril Bobbie Batistu miloval. Miloval CNN a desetivteřinové klipy představující život na západě. Doufal, že se tam jednoho dne podívá a třeba složí poklonu paní Batistě osobně. Těsně za obchodním domem *Gostiny dvor* objeli ošuntělý oranžový zátaras s ručně vyvedeným nápisem z velkých písmen OBJÍŽDKA!. Kiril nehnul ani brvou. Dopravnímu značení ve městě stejně nikdo nevěnoval pozornost. Mělo takový ošklivý zvyk nechat se na místo nainstalovat zloději, jež měli záměr člověka separovat od jeho vozidla a ono vozidlo rozprodat na součástky na tržišti o kilometr dál.

Fjodor vyslovil Kirilovy myšlenky nahlas. „Hnusný zloději. Stalin by si s nima uměl poradit.“

Kiril byl shovívavější. Co mohl člověk čekat? O volném trhu měli povědomí jenom lumpové, kteří provozovali všudypřítomný a extrémně výnosný černý trh dávno předtím, než zvolili Lenina. Bylo přirozené, že i teď tihle lumpové zaplnili mezery v nabídce a poptávce, v produkci a distribuci.

Kiril byl s naškrobenou modrou uniformou a perkusní brokovnicí jako John Wayne v *Přepadení* spokojený. Vydělal si dost na tmavý chleba a klobásky a občasnou lahev vodky. Taky si z toho mohl dovolit platit vlastní ložnici ve sdíleném bytě, do níž se mu velice často dařilo lákat děvčata, aby s ním sdílela postel. Svoji postele si cenil nejvíc – relikvie s nebesy, jež pamatovala vznešenější věk (Fjodor by řekl spíš zdegenerovanější), s divotvorně vyřezávaným čelem a pružinovou matrací a ložním prádlem, kvůli jejichž koupi sám sebe mile rád ožebračil.

Což mu připomnělo tu malou pokladní v černém sedanu před nimi. Byla pěkná, s jemnou pletí, sametově hnědýma očima a z kostýmku se jí dmula prsíčka jak jablíčka. Toho rána byla před bankou zima, zatímco čekali, až manažer pobočky odemkne dveře. Malá pokladní neměla kabát a pod drsnou vlnou jí na chlad zareagovaly bradavky. Rád by pod to sako vklouzl rukou, aby vyzkoušel, jestli jsou její prsa tak pevná, jak vypadala. Všimla si jeho obdivného pohledu a zrůžověla do delikátního odstínu barvy oblohy před rozbřeskem nad nimi, ale nevypadala našťvaně ani neuhnula pohledem.

Upravenou blond hlavu teď viděl za zadním oknem sedanu a Fjodor si představoval, že pokladní cítí váhu jeho pohledu, takže ho ani nepřekvapilo, když se otočila a věnovala mu stydlivý úsměv. Přední sklo obrněného vozidla pokrývala plátovaná ocel, která zanechávala pouze úzký průhled, ale Kiril věděl, že se na něho usmála. Ředitel pobočky vedle ní si to taky musel myslet, a rozhodně se mu to nelíbilo, protože jejím směrem cosi vyštěkl a ona se poslušně obrátila zase dopředu. Blond vlasy jí spadaly na límeček v rovných, lesklých pramenech. Kiril si

představoval, jak do nich noří prsty a ta malá pokladní se k jeho dlani tiskne jako kočka a taky jako kočka přede. Předla by, tím si byl jistý. Nemohl se dočkat, až zjistí, jestli měl pravdu. Možná právě dnes v noci.

Fjodor tohle všechno pozoroval s kyselým výrazem. „Romeo od sekuriťáků vrací úder.“

Kiril se zazubil a skromně pokrčil rameny. „Co na to mám říct? Dámy mě prostě milujou.“

Fjodor zavrčel. Těžké vozidlo znovu nadskočilo, protože vjeli do dalšího, ještě hlubšího výmolu.

„Bacha, parťáku,“ řekl Kiril hlasem vévody a chytil se opěrky, aby se neskutálel Fjodorovi do klína. „Dávej pozor. Ať nejsou ty rubly po celém autě.“

Fjodor znova zavrčel, tentokrát pohrdlivě. Neschvaloval peníze ani převody měn a banky, mimochodem, taky ne. Majetek, veškerý majetek by měl být společný pro všechny občany. Zisk, a především zisk nabytý půjčováním peněz na lichvářský úrok lidem, které nenapadlo nic lepšího než si půjčit, byl nechutný.

Přesto by nebylo dobré ztratit doprovod. Zpomalil tak, že téměř stáli. „Vidíš vojáky?“

Kiril se sehnul, aby zamžoural do zpětného zrcátka. Rozešmál se. „Jo. Jeden přepadl přes korbu vojenského nákladáku. Zastavili a čekají, až je dohoní.“

Fjodor zaklel a zařadil dvojku. Převody do sebe zapadly a ozbrojené vozidlo trhavě vyrazilo vpřed.

Kiril se oběma rukama zapřel o palubní desku a ze všech sil se snažil neurvat si krk od páteře. „Co blbneš?“ zeptal se, jak se čekalo, ale ve skutečnosti vůbec ne poplašeně. Nejen Fjodor se

bouřil proti novému světovému řádu. „Znáš pravidla, čekáme na vojáky.“

„Seru na ně,“ odpověděl Fjodor a další pravidlo porušil tím, že otevřel dveře a pohrdlivě si odplivl. Dveře se zase hlučně zavřely a už buráceli po mostě na Něvské třídě jenom proto, aby na druhé straně museli prudce zastavit. Fjodor zaklel a dupl na brzdy.

Kirilovi spadla čapka do očí a ruka se mu bolestivě svezla po palubní desce. Sám taky zanádal a čepku si upravil.

Náměstí se hemžilo vojáky, jimž velel vysoký kapitán s širokými rameny v čistoskvoucí uniformě s puky na kalhotách ostrými jako břitva a červenými výložkami. Došel k nim dlouhými, ráznými kroky a v tvrdých modrých očích se mu skvělo ostré podráždění. Měl vysoké lícní kosti a úzký rovný obličej, rty tiskl do nekompromisní tenké linky. Kiril, který si odsloužil třináct pekelných měsíců v Čečensku, než je odtamtud stáhli, poznal na první pohled profesionálního důstojníka, který se s ničím nepáře a vykoná rozkaz, aniž by se obtěžoval počítat, kolik vojáků to bude stát život. Bez ohledu na situaci, bez ohledu na to, co říkal Fjodor, Kiril si ponuře pomyslel, že se octli ve špatný čas na špatném místě, a znepokojeně pohlédl na sedan před nimi. Malá blondatá pokladní se na sedadle otočila a sledovala, jak se důstojník přibližuje k obrněnému vozidlu. Doufal, že v jejích očích nezahlédl o toho muže zájem.

Důstojník došel k Fjodorovým dveřím a velitelsky na ně zašušil. Kiril beze špetky naděje řekl: „Neotvírej, Fjodore, víš, že je to proti pravidlům.“ Fjodor ho ignoroval a stejně otevřel a Kiril se s povzdechem opřel do sedadla.

„Kapitán Kachovka,“ řekl důstojník. „Pátý dělostřelecký oddíl převelený k asistenci petrohradské milici při udržování pořádku.“

A vůbec se ti to nelíbí, pomyslel si Kiril. Kapitán by raději byl v Čechensku, masakroval povstalce z řad civilistů a zároveň nechal masakrovat vlastní vojáky.

„V čem je problém, kapitáne?“ zeptal se Fjodor.

Kapitán se stále sevřenými rty odповěděl: „Dostali jsme hlášení o nepokojích před budovou generálního štábu, demonstrace pracovníků se zvrhla v násilnou činnost.“

Fjodor ohrnul ret. „Zase?“

Kapitán úsečně přikývl, čapka mu spočívala až na obočí. „Máme informaci, že někteří z nich mají zbraně. Měli jste zastavit u toho zátarasu.“

Fjodor rozhodil rukama. „Jakého zátarasu, kapitáne? Žádný tam nebyl.“ Podíval se na Kirila, aby mu to potvrdil.

Kiril vykulil hnědé oči, co nejvíc to šlo. „Ne, žádný zátaras.“

Kapitán Kachovka vypadal skepticky. Kiril se mu nedivil. „Musíte to objet. Dopravu směřujeme přes Plechanovovu.“

Opravdu, černý sedan se už otáčel. Malá blondýnka pořád seděla obrácená a velkýma zvědavýma očima pozorovala obrněné vozidlo.

Fjodor tiše zaklel a třískl dveřmi. Znovu zařadil a vyrazili pronásledovat sedan. Ve zpětném zrcátku si Kiril všiml, že kapitán máváním zastavil nákladák s vojáky a ten muž, co z něj spadl, když vjeli do výmolu, svůj výlet k zemi málem zopakoval. Rozesmál se.

„Co je?“ zeptal se podrážděně Fjodor, a když mu to Kiril vysvětlil, zavrčel: „Budeme muset až na Goročovovu, možná dokonce na Antonenkovu.“

Plechanovova byla úzká ulice lemovaná stísněnými vysokými budovami zastíňujícími ranní slunce. Vozovka tam byla

v ještě horším stavu než na Něvské třídě a hluk ocelových plátů obrněnce během jízdy jim znemožňoval veškerou konverzaci. Kiril byl rád, že tam nejsou skoro žádná auta, protože ta cesta byla opravdu úzká, jejich auto široké a Fjodorova nálada fakt zalitá sluncem, takže protijedoucím vozidlům by vážně hrozilo, že skončí někomu v obýváku.

Dojeli na křižovatku s další, ještě menší ulicí bez cedule, kde je zastavil další voják. „Co zase?“ zavrčel Fjodor.

Voják nesl přes rameno automatickou pušku. Mávl na ně a ukázal na ulici po jejich pravici. Černý sedan tam poslušně odbočil.

„O co jde, sakra?“ řekl Fjodor. „Tohle není cesta na Goročovovu.“ Voják vypadal přísně a znovu na ně mávl. Fjodor zaklel a zařadil. „Zatracení vojáci. Seru na všechny. Takhle ten oběd nikdy nestihneme.“

Tahle ulice byla snad ještě užší než ta předchozí, domy menší a opíraly se jeden o druhý, jako by se jim navzájem hodila podpora. Neujeli ani pětáctýřicet metrů, když se jim metr a půl před nárazníkem rozsvítila zadní světla černého sedanu. Kiril se tentokrát zapřel o palubní desku dřív, než Fjodor dupl na brzdu.

Před sedanem stál další voják. Taky byl ozbrojený automatickou puškou. Starším kalašnikovem, jak si Kiril stačil uvědomit, než voják jediným nacvičeným pohybem zamířil na černý sedan.

„Co je, sakra?“ zeptal se Fjodor, tohle ho vytrhlo ze špatné nálady.

Čas jako by se zpomalil, dost na to, aby si Kiril všiml, že voják pozbyl jakéhokoliv výrazu, když jeho puška spustila staccato

a přední sklo sedanu se roztráštělo. Ředitel pobočky trhl rameny a znehybněl. Polovina blondaté hlavy malé pokladní se oddělila od druhé a rozprskla se na zadním okně. Její dokonalé tělo se na sedadle uvolnilo, jako by se rozhodla si trochu schrupnout.

„Ne!“ vykřikl Kiril a otevřel dveře.

„Zavři ty dveře!“ zařval Fjodor.

„Ne!“ zakřičel znovu Kiril a už byl napůl ze sedadla, když uslyšel tiché cvaknutí automatické pušky a ucítil, jak se mu kulka zaryla do pravého boku. Narazil do dveří, otočil se a obličejem napřed neohrabaně dopadl na cestu – tváří na mokrý, záplatovaný asfalt a rozpřaženýma rukama na kočičí hlavy, pod jeho tělem se na nich začala rozpouštět tenká vrstva jinozatky.

Z velké dálky jako by uslyšel vybuchovat spoustu petard najednou. Ale nebyly to petardy, ten zvuk znal až moc dobře. Dokázal myslet jenom na červenou šmouhu na zadním skle černého sedanu, to jediné zbylo z hlavy malé pokladní. „Ne,“ zašeptal a pokusil se zvednout. Ruce a nohy ho neposlouchaly. Na pravém boku se mu rozlévalo teplo, a čím déle tam ležel, na tím větší ploše ho hřálo.

Překročila ho noha obutá do bezchybně vyleštěné vojenské boty. „Co je, sakra?“ slyšel zopakovat Fjodora těsně před výstřelem, který ho zabil.

„Nastavte nálož,“ vyštěkl povědomý hlas. Důstojník s modrými očima, pomyslel si Kiril. Pamatoval si, jak byly ty oči chladné. Poslední špetka rozumu ho přiměla soustředit se na to, aby dýchal co nejméně nápadně.

O pár minut později zaznělo hlasité *Bum!* Obrněný vůz poskočil dopředu a pravé zadní kolo jen těsně minulo Kirilovu

ruku. Dvoje zadní dveře dodávky dopadly na ulici s buchnutím tak hlasitým, až se mu z toho bolestivě rozvibroval mozek.

„Dobře, přivezte auto.“

Ozval se sílící zvuk motoru. Kiril viděl blížící se pneumatiky. Na chodník vedle dveří řidiče došla noha v zářivě červených botaskách Reebok. Kiril uslyšel bouchání dalších dveří a další kroky. Někdo se nadšeně zasmál.

„Vojáci?“ zeptal se první hlas.

„Žádný problém,“ řekl druhý hlas vesele.

„Tak fajn. Všechno to vyložte. Ať jsme pryč, než se objeví opravdoví vojáci.“

Další smích. „Copak oni nedostanou svůj podíl?“

„Tentokrát je všechno naše.“

„Ameriko, země svobody, domove statečných, už jdeme!“

„Dělejte, hněte sebou!“

Nastala zběsilá aktivita mezi zadní stranou obrněné dodávky a novým vozidlem. Trvalo to zhruba deset minut. A Kiril prožil každou minutu jako celý rok. Bolel ho bok, ale věděl, že nesmí vydat žádný zvuk. Nepřežil čečenské rebely, aby umřel na ulici doma v Petrohradu ani ne kilometr a půl od svého bytu. Myslel na řezbu na čele svojí postele. Myslel na tu malou blond pokladní, jak pod tím čelem leží, usmívá se a natahuje k němu ruce, načež jí zmizela půlka obličeje. Hrdlem se mu dral výkřik. Potlačil ho a bojoval s jemným třesem nohou.

„Dobře,“ řekl první hlas. „To je všechno. Odjezd.“

„A co ty?“ zeptal se veselý hlas.

„Hned tam budu.“ Ozval se zvuk nabíjení náboje do komory automatické pistole. „Tentokrát žádní svědkové.“

„Haley!“

„Ano, pane?“

„Kde jsou sakra Carrollová a Casanare?“

Zvláštní agent Dennis Haley se divoce rozhlédl po stísněných prostorách taktické jednotky specializující se na ruskou mafii, jako kdyby jeho krajní nouze mohla dokázat, že jmenovaní agenti vylezou zpod jednoho z tuctu stolů namačkaných v místnosti jako při hře na schovávanou. Odpovědět mu kázal instinkt, přestože na jeho úrovni byla zamítavá odpověď nepřipustná. „Ehm, to nevím, pane.“

„Tak je krucinál najděte!“

Golden za sebou práskl dveřmi kanceláře, až to otrásl počítačem zvláštního agenta Haleyho.

Zvláštní agent Haley byl malý, drobný, rusovlasý a utrápený. Také se dal snadno zastrašit, tudíž se navzdory hoře papírů nahromaděných na stole vydal hledat zatoulané kolegy. Našel je o dvě poschodí níž asistovat při třídění důkazů k výbuchu bomby na palubě dopravního letadla, jež se následně zřítilo do Atlantiku kousek od pobřeží Jižní Karolíny.

Carrollová vzhlédla a uviděla Haleyho ve dveřích. „Jsme zachráněni,“ řekla Casanareovi. Existoval jen omezený počet způsobů, kterými mohl člověk popsat výbuch letadla, jenž ústil ve smrt roztrháním všech na palubě. Když člověk přečetl jednu výpověď očitého svědka, jako by přečetl všechny, ať už byli po kolena v oceánu u Myrtle Beach, uctívali nebo hanili památku Johna Browna ve Fort Sumter nebo právě pod nátlakem navštěvovali tchyni v Tybee Islandu.

„A kdo říká, že bůh neexistuje?“ odpověděl Casanare. Báł se, že se pozvrací, jestli si bude muset přečíst jakoukoliv další zprávu o oddělené končetině plující k pobřeží. Na ústředí se nezvrací. V terénu ano – uhlazeně a diskrétně za křovíčkem. Na místě činu se nikdo nikomu nediví, ale na ústředí se to nedělá.

Maxine Carrollová byla vysoká blondýna s tmavě modrýma až téměř fialovýma očima. Alberto Casanare byl o dva a půl centimetru menší než Carrollová, zato o dvaadvacet a půl kila těžší než ona – to všechno svaly –, a byl tak tmavý jako ona světlá.

Byli klíčovými členy speciální jednotky vyšetřující přítomnost ruské mafie ve Spojených státech a právě se vyhřívali na výsluní po úspěšném rozbití mezinárodní organizace řídící kromě jiného podvody s kreditními kartami, praní špinavých peněz, nelegální převádění cizinců, obchod s bílým masem a zbraněmi i daňové podvody. To vedlo k obvinění (když už ne soudu a uvěznění, pomyslel si Haley lítostivě) Pjotra Razičina neboli Petra Velikého, údajné hlavy celé organizace.

„Co je?“ zeptala se Carrollová na chodbě.

Haleyho příliš zaměstnávalo pozorování její chůze, a proto ji nejdřív neslyšel. Casanare se zazubil a z boku do něj drcl dřív, než se Carrollová otočí a načapá ho. Zrudl a zakoktal se: „Ehm, chce s vámi mluvit šéf.“

„O čem?“

„To nevím,“ odpověděl Haley.

Carrollová se zastavila a přímhouřenýma očima si ho přeměřila. „To ti nežeru. Jsi horší než sovětský špion v CIA. Ty víš vždycky všechno.“

Haleyho rudá tvář zfiarověla a moc nechybělo a zavrnl by blahem. „Fakt. Řekl jenom, abych vás našel, neříkal proč.“

„Ale řekl bys, že protože...?“ tlačil na něj Casanare.

Haley jenom zavrtěl hlavou a odhodlaně pochodoval k výta-hu. Casanare zvedl jedno obočí na Carrollovou, ale ta jen pokrčila rameny a následovala Haleyho.

Nedostatek oken v kanceláři Samuela Goldena maskovala nalepená všehočtu dokumentů na zdech – záznamy, úřední zprávy z oddělení, seznamy deseti nejhledanějších zločinců, hlášení z míst činu a ručně kreslené, hrubě vyvedené karikatury vyměšovacího a znesvěcujícího rázu zobrazující především členy dozorčích výborů Senátu. Golden sám byl vážný, šlachovitý dvaapadesátiletý muž, chytrý, houževnatý a až do morku kostí federál. Pocházel z židovské rodiny původně z Minsku a mluvil plyně rusky. Když mu přiklepli místo velitele taktické jednotky specializující se na ruskou mafii, sloužil už dvacet let. Nejdřív tu jednotku tvořil on a jeden administrativní asistent. Po pádu Berlínské zdi a rozpadu Sovětského svazu se však moc a globální rozsah ruské mafie exponenciálně rozšířily, takže mu povolili vybrat si podřízené. Jeho první volbou byl Alberto Casanare. A na Alovo doporučení si jako druhou vybral Maxine Carrollovou. Jak se usazovali naproti němu, v duchu zhodnotil jejich saka, byla velmi podobná jeho vlastnímu.

Pradědeček Maxine Carrollové se narodil jako Anatolij Černovskij, ale cestou přes Ellis Island v roce 1899 se z něho stal Carroll. Cestoval vlakem až do Dawson City, kde v lokálu poznal tanečnici jménem Norma Swensenová. Vzali se a přestěhovali do Seattlu, kde Anatolij využil Norminy úspory a prosadil se v dřevařském průmyslu. Postupně se specializoval na

výrobu papírenských produktů, brzy získal lukrativní a očividně věčnou smlouvu s ministerstvem vnitra, a své rodině tudíž zajistil finanční jistotu a pohodlí až do příštího století. Mezitím se Anatolij s Normou dočkali dětí a vnoučat a pravnoučat, z nichž byla Carrollová třetí v pořadí. Její pradědeček trval na tom, aby jeho potomci mluvili jak rusky, tak anglicky a tato tradice se nesla napříč generacemi. Když Carrollová v roce 1989 odpromovala na Washingtonské univerzitě s titulem z ekonomie, ihned ji zrekrutovala FBI. Dnes jí bylo čtyřiatřicet a byla svobodná a bezdětná. Golden se na ni zadíval zpod povislých víček. Kdyby mohl říct to stejné a nebyl jejím velícím důstojníkem, dlouho by takhle nezůstala.

Rodina Carrollové žila v Americe o generaci déle než ta Casanareova. Jeho dědeček přebrodil Rio Grande v Texasu a sbíral salát, dokud nevydělal dost peněz na to, aby mohl poslat pro svoji ženu. Než se o ně začal zajímat Imigrační a naturalizační úřad, zplodili v bezpečí severně od Rio Grande devět dětí, z nichž nejstarší se stal právníkem specializujícím se na občanská práva. Al, šesté vnouče, byl odmalička zvyklý používat španělštinu i angličtinu, což mu usnadnil jeho talent na jazyky. Cizí jazyky si taky vzal jako hlavní obor na Texaské univerzitě, konkrétně ruštinu a japonštinu, a stejně jako Carrollovou ho FBI zrekrutovala hned po promoci. Čtyři roky strávil v El Pasu, té černé díře FBI, kde zachytával drogové zásilky, než mu jeho plynulá ruština zajistila místo zástupce velitele v Goldenově jednotce. Byl o čtyři roky starší než Carrollová, šťastně ženatý otec tří dětí, jež Carrollové říkaly teta Maxie, o čemž prohlásila, že to zní, jako by byla jižanská stará panna, ale to bylo taky to jediné, co k tomu řekla, takže podle Goldeny jí to ani moc nevadilo.

Partáky byli pět let a po FBI kolovala šuška, jestli spolu nemají poměr. Golden věděl, že nemají. Casanare byl ženatý s jednou z nejchytřejších a nejkrásnějších žen, jaké Golden znal, včetně Carrollové, a Carrollová měla zatvzelenou morálku Carrie Nationové. Ne, byli to partáci a přátelé, nic víc. To schvaloval. Nebylo nic horšího, než když si lidi podělají vztahy sexem, nemluvě o atmosféře na pracovišti.

Carrollová si nervózně poposedla a Golden se pokusil neobdivovat její nohy vystavené na odív v úzké sukni. Taky měla na sobě sáček, které bylo pěkně upnuté a vyduté přesně tam, kde mělo. Ta ženská byla ten nejlepší věšák na oblečení. „Chtěl jste nás vidět, pane?“

Golden honem ovládl svoji přebujelou fantazii. „Ano.“ Hodil jí přes stůl složku a ona ji ladně chytila. Casanare se postavil a četl jí přes rameno. „Pár hlášení z Ruska. Vyloupená banka. Rubly v hodnotě odpovídající deseti milionům dolarů. První národní obchodní banka, Petrohrad, 25. března. Převáželi peníze z pobočky do hlavní banky.“

„To vypadá jako zatraceně moc peněz na filiálku,“ odušil Casanare.

„Zatraceně moc,“ souhlasil Golden. „Ale na druhou stranu se taky zatraceně moc věnují přeshraničnímu obchodu. Finsko, Pobaltské země a tak.“

„Nad nebo pod?“

„Stolem?“ Carrollová přikývla a Golden pokrčil rameny. „To je na ruských poldech. Každopádně je zhruba půl dvanácté, jsou tam tři vozidla: čtyřdveřový sedan s řidičem, manažerem pobočky a pokladní, obrněná dodávka s řidičem a strážným a v závěsu nákladák s dvaceti vojáky.“ Odmlčel se.

„Nechte mě hádat,“ řekla Carrollová. „Cedule s nápisem ‚Objížďka‘.“

Golden přikývl. „Až na to, že oni se tou cedulí neřídili.“

„Vyznali se,“ prohlásil Casanare.

„Jo, ale nijak jim to nepomohlo. Ti lumpové věděli, že jí nebudou věnovat pozornost, a o pár ulic dál narazili na vojenského kapitána s oddílem, který je nasměroval do slepé ulice, kde je přepadli s automatickými puškami, pomocí podomácky vyrobené C-4 odpálili zadní dveře obrněného vozu a s celým lupem utekli.“

„Práce zevnitř, nebo zvenčí?“

„Zvenčí.“

Carrollová se zašklebila. „Všichni mrtví?“

„Všichni až na jednoho,“ odpověděl Golden chladně a ignoroval přítom, jak se Casanare ošil. „Což tě nepřekvapí.“

„Proč ne?“ chtěla vědět Carrollová.

Golden trhl hlavou ke složce v jejích rukách. „Tak se podívej na popis toho kapitána.“

Otočila několik listů, naráz se zastavila a očima kmitala po stránce. Naprosto znehybněla. „Ivanov.“

„Ivanov?“ řekl Casanare a narovnal se.

„Ivanov,“ přikývl Golden.

„Je zpátky v oboru,“ dodal Casanare.

„Nikdy neodešel,“ podotkla Carrollová.

Ivanov, jediné jméno, pod nímž byl známý, byl chybějící článek v případě Petra Velikého. Neměli jeho jedinou ostrou fotografii, jenom popis – vysoký, široká ramena, modrooký blondák, slovanské lícní kosti a tenké rty, které se rády usmívaly. Jeden vyděšený informátor ho popsal slovy: „Je to zasraný

hrdlořez, který miluje svoji práci. Kristepane, když se na vás Ivanov usměje, víte, že jste mrtví.“ Ivanov sedával po pravici Petra Velikého, byl jeho vymahačem a při jedné památné příležitosti doslova i sekerníkem.

Carrollové nejdřív zaplály oči a hned je přimhouřila. „Říkal jste *pár* hlášení.“

Golden jí hodil druhou složku. „Tohle je krádež. Vojenská základna nedaleko hranic s Ukrajinou. Máme důvod se domnívat, že i do ní byl Ivanov zapletený.“

„Z jakého důvodu?“

„Popis jednoho ze dvou mužů v bílé dodávce, která přijela na základnu pozdě v noci po té loupeži. Vysoký, široká ramena...“

„... modré oči...“ doplnila Carrollová.

„... slovanské lícní kosti...“ pokračoval Casanare.

„... a úsměv, o který byste se pořežali,“ přikývl Golden.

„Dva muži?“

„Dva. Ten druhý na našeho svědka moc nezapůsobil. O tom víme jen to, že byl menší, zavalitější, starší a měl méně vlasů. A taky měl samozřejmě tetování z ruského vězení.“

„Mafie.“

„Vypadá to tak.“

„A kdo je náš svědek?“

„Byl. Zemřel po výpovědi.“

„Jak zemřel?“

„Byl zastřelen. Zblízka.“

Casanare ponuře zkonstatoval: „Ten hajzl nám žádné vodítko nenechá, co?“

Golden zavrtěl hlavou. „To nebyl Ivanov.“

„Kecy.“

„Náš svědek je jeden ze strážných, co té noci hlídali u brány. Oba je upozornil velitel základny, že mají očekávat společnost, kterou jim taky podrobně popsal, aby ji vpustili dovnitř. Strážní následovali instrukce. Ivanov vešel do generálovy kanceláře a zůstal tam. Vyšel odtamtud jen jednou, podle toho strážného generál zřejmě telefonoval.“

„Jaký generál?“

„Velitel základny. Armin Gluchov. Čtyři hvězdičky, oceněním ověřený veterán z Československa, Afghánistánu, Čečenska a vypůjčili si ho na tucet povstání v Africe a jižní Americe.“

Carrollová srazila obočí k sobě. Casanare se zeptal: „Co ukradli?“

„Deset kilo plutonia.“

Ticho. „Plutonia?“ řekla Carrollová.

„Plutonia,“ potvrdil Golden.

Další ticho. „Z plutonia se dělají bomby,“ odušil Casanare.

„Ano.“

„Jaderné bomby.“

„Ano.“

„Jakože radioaktivní spad a nemoc z ozáření a nukleární zima a podobné výdobytky moderní doby.“

„Ano.“

Další ticho. „A vy nám říkáte, že Ivanov toho ukradl deset kilo? Kolik je to liber?“

„Dvaadvacet,“ odpověděla Carrollová.

Samozřejmě, ta to musela vědět, pomyslel si Golden, věděla všechno, nebo si to aspoň myslela. „A na výrobu jedné s dosahem výbuchu kilometr a půl člověk potřebuje necelého půl kila. Nebo to aspoň tvrdí šílení vědci z laborky. A taky že jakýs

takýs funkční design by se vešel do kufříku. Představte si tucet kufříků strategicky rozmístěných ve skříňkách na autobusových zastávkách kolem Izraele. Nebo v Indii.“ Odmlčel se. „Nebo ve Spojených státech.“

„Prokrista,“ vydechl Casanare, jehož ledový klid byl otřesen. „Já vím, že to venku není nejrůžovější, ale...“

„Ale nic,“ přerušil ho Golden. „Zemi teď ovládá ruská mafie a vládá a rozbujel se jim tam obchod. Lidi vydělávají miliony prodejem vládního majetku, tucet tanků sem, baterie raket země-vzduch tam. Všichni jsou do toho zapletení – vláda, lidi z branže spolu s gangy. Jelcinova ministra obrany přistihli, jak si najímá vraha z místního gangu, aby sejmul nějakého náměstka, který mu nepředal podíl. Sakra, Ale, v Rusku teď mají v průměru téměř sto nájemných vražd měsíčně. Při posledním sčítání došli k číslu pěti, téměř šesti tisíců různých zločineckých gangů. Je to tam horší než v Kolumbii, Venezuele a Bolívií dohromady. Aspoň že drogové kartely nevolí prezidenty, neustavují soudce a nezpronevěřují vládní prostředky. Zatím.“

„O tom ministroví obrany jsem neslyšela,“ pronesla Carrollová uraženě, jako by se jí dotýčný ministr musel optat na svolení, než s nějakou vraždou na objednávku vůbec vyrukuje.

„Víš, jak se to dneska dělá? Řekněme, že ministerstvo potřebuje milion dolarů na opravu cesty. Požádají si v ruském parlamentu o finanční prostředky, zákonodárci – ha! – jim je schválí a ministerstvo potom odečte tři procenta a mezi dotyčné zákonodárce je rozdělí. Ti si je následně uloží v bankách ve Švýcarsku, na Bahamách či v Macau. Nebo je třeba taky vyperou přes Newyorskou banku.“ Golden jim neříkal nic nového, ale věděli, že nemá cenu ho přerušovat. „Prokrista, stýská se mi

po starých časech, kdy jsme se museli strachovat jenom o agenty KGB, co umisťovali štěnice na záchodky v Langley.“

„Proč si Ivanov prostě nekoupil plutonium od vlády? Jestli je na prodej všechno, tak proč ne tohle?“ zamračila se Carrollová.

Golden zavrčel. „Nevěří na úplatky.“

Chvilku trvalo, než jim všem došlo, jak směšně to zní, a všichni tři vybuchli burácivým smíchem, až sebou Dennis Haley u svého stolu venku před kanceláří trhl.

„Jak se to tedy seběhlo?“ vystřízlivěl Casanare.

„Zpráva říká, že o ten kšeft se postaral řidič, zatímco Ivanov a Gluchov počkali v Gluchovově kanceláři.“

Začali scénář rozebírat. „Gluchov je nervózní, chce záruku,“ řekla Carrollová. „Nechá si Ivanova u sebe, než proběhne transakce.“

Mluvili o šílených věcech, ale oba agenti se drželi, ačkoli Carrollová byla docela uzardělá a Casanare se tahal za kravatu. „Jo,“ řekl Golden, „taky si myslím. Celé to měli dobře promyšlené. Měli nachystaný zdvižný vozík. Nebyli uvnitř déle než dvacet minut. Možná o hodinu později vyšel Ivanov z kanceláře kolem dvou strážných u vchodu. Chtěli ho doprovodit ven, ale generál je oba střelil do zad, prásk, prásk, hračka.“

Carrollová si ho lišácky prohlížela. „Jeli v tom s Gluchovem, že jo. Ti dva vojáci.“

Nebyla to otázka. „Ano. Ale...“

„Ale co?“ Podle Carrollové byli křiváci prostě křiváci. A pro křiváky neplýtvala sympatiemi ani výčitkami.

Golden s ní povětšinou souhlasil. Přesto... „Jeden z těch strážných byl s Gluchovem od Československa, druhý od Afghánistánu.“

„Chladnokrevný,“ zhodnotil Casanare znechuceně. „Když už se rozhodl do toho praštit, praštil do toho pořádně.“

„Cena za členství v bratrstvu,“ ohrnula ret Carrolllová. „Vyžádal si to Ivanov.“

Golden se v duchu usmál v očekávání reakce na to, co řekne vzápětí. „Viděli ho. Před dvěma dny.“

Carrollové zaznělo v hlase vzrušené napětí. „Ivanova?“

„Ne,“ nepřestával se usmívat Golden. „Gluchova.“

Její nadšení mírně povadlo. „Aha. Kde?“

„V Anchorage, na Aljašce.“

„Na Aljašce?“ otázal se Casanare tupě. „Jakože v Arktidě?“

„Ano, Ale, v Arktidě, tam kde mají psi spřežení, Eskymáky a velrybí tuk,“ řekla Carrolllová, sama pocházela ze Seattlu, což byla prakticky poslední zastávka před divočinou. „Kde v Anchorage?“

„Před poštou v centru,“ užíval si novinky Golden. „Abych byl přesný, viděli ho stát na chodníku a mluvit ukrajinsky do mobilu.“

„Kdo ho viděl?“

„Pamatuješ na Alexe Kornblutha?“

Carrolllová nakrčila čelo. „No jasně, Kornbluth je z Fairbanks. Převeleli ho na sever, když se v Anchorage otevřela nová pobočka. Potřebovali někoho, kdo mluví rusky, protože se otvírala hranice mezi Aljaškou a Sibiří. Aljašské aerolinky teď létají mezi Anchorage, Magadanem a Providěnjou a v Dutch Harboru a v dalších přístavech mají během rybářské sezony doky pro ruské rybářské lodě.“

„Hodně obchodu, hodně přistěhovalců,“ souhlasil Golden. „Každopádně, Kornbluth si byl pro poštu a stál tam generál Armin Gluchov a vykecával se do mobilu. Říkal, že Gluchov

má delší vlasy a byl tam v obleku, který by Kornblutha stál roční plat. Ale Kornbluth ho hned poznal díky té složce, co vedeme na všechny generály, které Jelcin vyrazí.“

„A co udělal Kornbluth?“

„Vlezl do auta a předstíral, že si prochází tu poštu. Záhy nato Gluchov nasedl do svého vozu, zbrusu nového Cadillacu El Dorado, smím-li dodat, a dojel k bance o dvacet bloků severněji. Tedy podle Kornblutha, mně se zdá nepravděpodobné, že by v Anchorage na Aljašce měli deset bloků, natož dvacet. Tam se setkal s dalším chlapem, ale toho Kornbluth neznal, byznysmen z velkého města ve stylu Michaela Douglase, byl načesanější a bavili se anglicky. Kornbluth se k nim dokázal přiblížit natolik, aby zaslechl cosi o dodávkách, a potom se rozdělili.“

„Co se stalo pak?“

Golden si povzdechl. „Kornbluth měl vybitý mobil, tak si musel najít telefonní budku, aby to mohl ohlásit. Když se vrátil, byli pryč.“

To se stávalo. „Takže Ivanov zrekrutoval Gluchova,“ zhodnotila Carrollová zasněným hlasem. „Ivanov se stal Petrem a Gluchov zase Ivanovem. Skrz naskrz i s tou sekyrkou, nebo v tomhle případě bouchačkou.“

Nastalo krátké ticho, které přerušil Casanare. „Ivanov by ho nenechal se ztratit, aniž by ho někdo hlídal.“

„To ne,“ usmíval se dál Golden.

„Takže tam bude taky.“ Carrollová se na židli narovнала. „Až po krk v tom, co tam Gluchov chystá.“

„Ano,“ potvrdil jí Golden. Vzápětí varovně zvedl prst. „Jedna věc. O plutoniu ani muk. Oficiálně hledáme zirkonium. A to řekneme i našim lidem v Anchorage.“

„Co je zirkonium?“

„Sakra, to kdybych věděl. Ale řekli mi, že se to používá v jaderných reaktorech spolu s plutoniem či co, takže máme legitimní důvod ho hledat. A mně to stačí.“ Zazubil se. „Jenomže stojí pět set za tunu.“

„Pět set za tunu? Kdo by uvěřil, že někdo toho pašuje tolik, aby na tom vydělal?“ zeptal se Casanare skepticky.

„Kdo se to dozví? Seznam lidí, kteří tohle vědí, by se dal napsat na hlavičku špendlíku. My a devětadevadesát procent zbytku světa, a především v téhle zemi, kde jsou vzdělávací instituce jen taktak schopné produkovat studenty, kteří umí číst, natož aby rozeznávali jeden prvek od druhého, v podstatě netušíme, že nějaké zirkonium existuje. Plutonium je na druhou stranu ožehavé téma. Všichni vědí, co je plutonium nebo co dělá. Takže o něm nebudeme mluvit. Netřeba začít všeobecnou paniku.“

„Napíchneme mu telefon?“

„Až ho najdeme, tak ho napíchneme,“ pronesl Golden suše.

Aniž by si to uvědomili, Carrollová i Casanare už stáli. „Tentokrát,“ začala Carrollová, „toho bastarda dostaneme.“ A plácla si s nabízenou Casanareho dlaní takovou silou, až se to po kanceláři rozlehlo ozvěnou.

Golden se opřel na židli, propletl si na břicho prsty a spokojeně si povzdechl. Miloval nadšený a zápal svých agentů.

Jedna

*„Toho roku všude plno duší jest,
hlesnou.*

– Letmé pohlázení křídly

Niniltna, 25. června

O tom, kdy to začalo, se budou později vést spory. Možná tím mrtvým v červenci, nebo snad tou schůzkou ve Washingtonu o měsíc dřív, nebo třeba pádem Berlínské zdi v roce 1989. Co se prvního seržanta Jima Chopina týkalo, všechno to začalo toho dne na konci června, kdy letěl svojí helikoptérou Bell Jet Ranger ze stanoviště v Toku do vesnice Niniltna na řece Kanu-yaq a pak vozem pokračoval čtyřicet kilometrů drsnou štěrkovou cestou zelenou a plodnou rezervací k usedlosti Kate Shugakové.

„Není tam,“ řekl mu Bobby hned, jakmile se policista zeptal, zda si může půjčit dodávku.

Jeho žena Dinah s obavami vepsanými ve tváři a malou Katjou na boku dodala:

„Naposledy jsme ji viděli někdy před Děkuvzdáním, Jime. Prostě zmizela.“

„Můžu si tu dodávku půjčit, nebo ne?“ řekl Jim.

„Zatraceně,“ zahřměl Bobby, „říkám, že tam není!“ Přijel na vozíku blíž, aby se mohl zlostně zahledět vzhůru do policistova obličeje. „Byli jsme tam před třemi týdny. Ford parkuje před garáží, skútr v garáži, srub je až na pár konzerv a spoustu prachu prázdný. Není tam a nebyla.“

„Kde je, Jime?“ řekla Dinah. „Neslyšel jsi něco? Proto tam chceš zajet? Billy má vážně starost. Od pohřbu ji neviděl.“

„Ona byla na pohřbu?“ zeptal se Jim překvapeně. „Já si jí nevšiml.“

„Já taky ne.“ Od Bobbyho to znělo jako obvinění.

„Stála vzadu,“ řekla Dinah. „Zahlédla jsem ji jen letmo. Odešla hned potom. Dřív než všichni začali povídat historky o Jackovi.“

„Zatraceně!“ Tentokrát jako by se silou Bobbyho řevu zachvěly vrcholky stromů. Černý obličej mu hněvem ztmavil ještě víc. Jeho hněvu dodával na prudkosti temný strach, zvláště když zůstal nevyřčený. „Až ji uvidím, tak ji zabiju. Příkladně, že ji zabiju!“

Katja byla na tátovy decibely zvyklá, takže se rozrušila jen natolik, aby si hlasitě řihla. Dinah s pohledem upřeným na policistu řekla: „Proč ji hledáš, Jime? Má to co dělat s případem?“

Zavrtěl hlavou. „Ne. Kravaťáci se dohadují o vydání do Německa, ale asi to neprojde. Jejich země nijak nestojí o to, aby je dostali zpátky.“

Sundal si kšiltovku a pročísl si hustou kšticí. Nedávno přestal nosit formální klobouk a vyměnil ho za čapku s policejní nášivkou nad kšiltem. Formální klobouk, a především způsob, jakým ho Vrtulník Jim nosil, byl prvotřídní magnet na roštěnky, proto si ho taky vybral, když začínal sloužit. A musel přetřpět řadu šprýmů na svoji adresu, když svou tradiční pokrývku hlavy před šesti měsíci odložil. Odpovídal jenom, že menší čapka mu usnadňuje nasedání a vystupování z helikoptéry. Jeho uniforma, velikost a pohled v očích, kterým jasně odmítal jakýkoliv komentář, zabránily lidem poznamenat, že nošení formálního vysokého klobouku mu v létání nijak nebránilo po celých čtrnáct let, nebo to aspoň nikdo nepodotkl před ním.

Stáli na široké verandě Bobbyho srubu. Odsud se země pozvolna svažovala k potoku Squaw Candy, jižní hranici téměř pětadesátihektarového pozemku, který říkal Bobbymu pane od poloviny sedmdesátých let, kdy se Bobby vrátil z Vietnamu bez obou nohou amputovaných od kolen dolů. Tehdy se rozhodl opustit svůj domov ve státě Tennessee a odjet do aljašské divočiny. Na východním obzoru se proti obloze rýsovaly modrobílé špičky Quilackých hor, z nichž nejvyšší byl Angqaq neboli Velká Hrouda.

Na dvou tisících metrech čtverečních vymýcené půdy se zelenal listový salát, brokolice, rukola, ředkvičky, květák, mrkev a cukrový hrášek. Keřiky rajčat dorostly až ke stropu skleníku, takže zvenčí vypadal jako džungle v krabice. Otevřenými dveřmi do garáže byl uvnitř vidět zaparkovaný malý traktor a pluh, jenž se na něj přidělával v zimě, stál opřený o zeď. Vedle něj parkovala nová zelená dodávka a za nimi skútr. Mezi garáží a domem byla dílna, taktéž otevřená, a v ní ponk ve tvaru U ve správné výšce pro někoho na vozíku. K němu si Bobby

přimontoval cirkulárku, brusku a frézu. Na stěnách visely všechny myslitelné a léta používané nástroje.

Jimu ne poprvé napadlo, kde získal Bobby Clark tolik peněz, aby si mohl celou usedlost dovolit. Ne poprvé se rozhodl nechat to plavat. „Tak můžu si půjčit tu dodávku, nebo ne?“

Bobby pronesl celou řadu nápaditých nadávek, jež musel Jim nezbytně obdivovat pro jejich téměř alžbětinskou příchutí, grafické detaily a fyzickou nemožnost. Čekal a s trochou snahy se mu povedlo zachovat i flegmatický výraz.

Bobby se chtěl pořádně pohádat, ale byl na to sám, proto frustrovaně zavrčel a zajel do domu, načež se téměř vzápětí vynořil s klíčky od dodávky pevně sevřenými v pěsti. Mrštil je po Jimovi. „Tak si tu zatracenou káru vezmi!“

Jim rychle ustoupil, natáhl ruku a chytil klíčky jako letící míček. Málem přitom spadl z terasy, ale podařilo se mu včas najít ztracenou rovnováhu. „Díky, Bobby. Chtěl jsem si potom zajet promluvit s Berniem do *Roadhousu*. Je to v pohodě?“

„Je mi to úplně fuk, i když s tím zajedeš třeba do tý pitomý řeky.“

„Ale mně ne,“ vložila se do toho Dinah, „dochází nám plenky.“

„Zase? Proboha živýho, to dítě produkuje víc sraček než stádo losů.“

Katja se na tatínka oslnivě usmála a vymrštila se z matčiny náruče do otcovy. Dinah zalapala po dechu a Jim už ji chytil, ale Bobby tu jednočlennou letku pevně sevřel, usadil si ji na klíně a hned ji začal plísnit: „Kriste bože, dítě, snažíš se starýmu tátovi způsobit infarkt? Tohle už znovu bez padáku nezkoušej.“

Natáhla se a praštila ho do nosu. A zatímco Jim lezl do dodávky a odjížděl pryč, Bobby se ještě řehtal, jeho obavy o Kate byly dočasně odsunuty.

Jimovi zněla v uších slova, která k němu tiše na rozloučenou utrousila Dinah, zatímco se její manžel smál. „Najdi ji, Jime. Udělej pro to cokoli, ale najdi ji a přiveď ji domů.“

Cesta vysypaná hrubým štěrkem byla posledním pozůstatkem staré trati Kanuyaq a Severozápadní železnice, která kdysi vedla mezi Niniltnou a Cordovou a po níž se převážela měď z dolu Kanuyaq šest a půl kilometru severně od Niniltny. Bylo suché léto, takže cesta byla v docela dobrém stavu – Jim se hlavou praštil do střechy Bobbyho dodávky jenom třikrát, což byl tak trochu rekord. Jednou musel rychle změnit směr, aby se vyhnul losí krávkě a jejím dvěma telatům, a pak podruhé, aby netrefil dvouletého grizzlyho, který vypadal poněkud vychrtle, jako by ho máma právě vykopla z domu a on se teprve učil, jak si shánět potravu sám. Buď se to naučí, nebo zemře, pomyslel si Jim, a šlápl na plyn.

Po sedmatřiceti kilometrech odbočil k Mandy a Chickovi a jejich loveckému táboru přestavěnému na ranč, na němž vychovávali psy pro psí spřežení. Od smrti Abela Int-Houta byli nejbližšími sousedy usedlosti Kate Shugakové. „Naposledy jsem ji viděla někdy před Vánoci,“ řekla Mandy. „Když jsem k ní zajela, abych ji pozvala na štědrovečerní večeři, už tam nebyla.“

„Vypadalo to, jako by tam nedávno ještě byla?“

Musherka rozhodila rukama. Až do morku svých ušlechtilých bostonských kostí byla plná obav. „Víš, jak dbá na čistotu. Občas je těžké poznat, jestli tam někdo vůbec žije.“

Chick položil ruce Mandy na ramena a stiskl je. Podíval se Jimovi do očí a nepatrně zavrtěl hlavou.

„Jo, vím, jak to myslíš,“ řekl Jim a dopil svůj hrnek. „Díky za kávu, Mandy.“ Postavil se a nasadil si čapku. „Raději pojedu.“

„Jime?“

Zastavil se u dveří a ohlédl se přes rameno.

Ač si toho nebyla vědoma, uložila mu Mandy stejný úkol jako Dinah. „Najdi ji.“

„Najdu ji,“ zopakoval, ačkoli mluvili o Kate Shugakové. Jestliže se chtěla Kate Shugaková ztratit, nenajde ji nikdy nikdo, což oba moc dobře věděli.

Přesto Mandy dodala: „A Jime? Až ji najdeš, nakopej jí ode mě zadek, hodně a řádně.“

Dotkl se kšiltu a poprvé za celý den se doopravdy usmál. „Bude mi potěšením.“

Zvuk zavírajících se dveří zanikl ve vytí, které se spustilo, jakmile vykročil ven. Na těch několika hektarech tam byly desítky, možná stovky psů přivázaných ke kolíkům a všichni nafali v kakofonii, která by přehlušila i Bobbyho Clarka. Opatrně se smečkou propletl k dodávce zaparkované na příjezdové cestě. Otevřel dveře a usadil se bokem na sedadle. Založil si paže na prsou a sledoval veverka, jak se cpe semeny ze smrkové šišky, z níž odlétávaly ohlodané šupiny jako malinkatý vodopád odpadu. Tváře se jí dmuly jako přecpaná peněženka. Sice při jídle nadělala nepořádek, ale byla celkem efektivní.

Nad veverkou se cosi šustlo. Oba vzhledli a sledovali straku, jak skládá černobílá křídla, větev se pod její vahou lehce hou-pala. Veverka upustila šišku a pelášila po větvi ke kmeni, po kmeni vyšplhala výš a pak přeskočila na vedlejší strom. Straka